

70. A 80. LÉTA

ropné šoky

1973 jomkipurská válka – 1. ropný šok

1979 irácko-iránská válka – 2. ropný šok

konec období ekonomického růstu, impulz k technologickému pokroku, především po druhém ropném šoku však hospodářské problémy vedoucí k nezaměstnanosti a nespokojenosti obyvatel

Naděje v pokrok a sociální reformy: ty začal provádět liberální prezident Valéry Giscard d'Estaing (1974–1981), tím zklamal část svých pravicových voličů, ti ho ve 2. kole voleb 1981 nepodpořili a zvítězil:

FRANÇOIS MITTERRAND (1981–1995)

Sjednotitel levice (Socialistická strana 1971, jí nahradil federaci starých stran, které neuspěly v roce 1968 – spolupráce s PCF), od roku 1947 poprvé (a naposledy) komunističtí ministři ve vládě

cílem nejen reformy, jež prováděl i VGE, ale vláda levice a moderní socialistická politika (cílem ale ne nastolení socialismu, ale vláda), ne důraz na ideologii ale na konkrétní problémy a socialistickou transformaci, aby byla možná spolupráce s PCF (ale ne sjednocení, Mitterrand vždy atlantický)

PS postupně vstřebala osmašedesátníky

poprvé ne hlavní silou PCF (1979 Afghánistán), smíření s V. republikou

Reformní snahy (znárodňování, zrušení trestu smrti – definitivní příklon k právnímu státu): levice po roce 1968 nositelkou nových témat: ženy, mládež, decentralizace, právo na informace, ekologie, sexuální menšiny, rasismus – lidská práva natrvalo součástí právního řádu

Ekonomické problémy a nespokojenost: od roku 1986 kohabitace s gaullisty (Jacques Chirac), příklon části obyvatel k Národní frontě

větší důraz na modernizaci ekonomiky než na pokrokářské reformy a na připravenost na nový svět – díky obavě z neoliberalismu anglosaského střihu se stal prezidentem i podruhé r. 1988

Kulturní politika: decentralizace a liberalizace v kultuře, Jack Lang a velké stavby (pyramida v Louvru, národní knihovna)

Zahraniční politika:

navazuje na gaullistickou politiku spolupráce s Německem (Helmut Kohl, po pádu Berlínské zdi 1989 souhlas se sjednocením Německa 1990) a dialog se zeměmi východního bloku (Gorbačov, 1988 snídaně s disidenty)

podpora evropské integrace: Schengen a Maastrichtská smlouva 1992 (Smlouva o EU)

unilaterální svět po 1989: i Francie v první válce v Perském zálivu 1991, globalizace oslabení národních států

dezideologizace strany, PCF přímo pád (konec východního bloku, nový způsob života, nové hodnoty, konkurence PS a osmašedesátníků)